

Hồi 81

Hỏa Thiêu Ngọc Mã Sơn Trang

Trên đường vắng lặng chỉ có những trận gió lốc thổi ùa vào hang chạy dài trên vách đá, tạo thành những tiếng gầm chuyển động vang đi mãi, tựa hồ như hồi chuông “văn khách” âm hưởng còn phảng phất đâu đây, ngoài ra cảnh vật vẫn nín thinh, cả bóng dáng một người cũng không thấy thoáng hiện.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ chép miệng bảo thầm:

- “Tổng đà của một môn phái lại là một nơi danh sơn trọng địa, tại sao lạnh lùng như động quỷ, quang cảnh thê lương thế này ! Không có cơ quan bẫy rập thì đã đành, chứ lẽ nào không có một người kiểm động canh phòng hay sao ?

Nghĩ đến đây Cừu Thiên Hiệp bỗng ngược mặt lên trời huýt lên một điệu sáo du dương, lúc nhặt lúc khoan như tiếng địch của chàng Tiêu Sử, bằng nội lực cao thâm của Thiên Hiệp, tiếng sáo truyền đi ít nhất năm sáu dặm đường, cũng nghe rõ. Thế mà, âm hưởng đã bật từ lâu, trên đường ra núi vẫn không thấy một ai xuất hiện, bốn bên núi đá chập chùng, cây xanh bát ngát vẫn không thấy nửa điểm động tĩnh khả nghi nào.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, bèn buộc miệng nói:

- Có nguy trá đây rồi ! Tiến !

Nói dứt lời hành động ngay, chàng lẹ làng phi thân lên cao hai trượng, nhắm vào phía lòng núi chạy nhanh như gió chỉ trong chớp mắt chàng đã đến mút đoạn đường núi.

Cừu Thiên Hiệp ngừng mặt nhìn quanh bốn phía, bỗng thấy một cảnh thương tâm bày ra trước mắt, khiến chàng kinh hoảng la lên:

- Ối trời !

Chàng thấy trên khoảnh đất rộng thênh thang, nhiều dãy lâu đài nhà cửa đổ tan hoang khắp mặt đất. Dưới đồng tường sụp đổ, kèo cột cháy nám đen hơi khói còn bốc lên nghi ngút.

Xung quanh một trang viên bị tiêu thổ, đầy những xác chết. Đông một xác không đầu. Tây một thân bể ngực, chân rụng, tay rời đầu nghiêng máu đồ ướt dẫm cả mặt đất. trông rất thảm thương, thực là một trận kiếp sát vô tiền khoáng hậu, tàn nhẫn tột đời.

Ngoài ra đồng tường vôi bốc khói, cây cột nám đen, trận hỏa hoạn chỉ chừa cái cổng ngõ ra vào, tuy không bị cháy sém, nhưng hai cây cột cũng bị đổ nghiêng làm rơi bức hoành gia hiệu xuống mặt đất ... giữa bức hoành phi có in bốn chữ triện thiếp vàng "NGỌC MÃ SƠN TRANG"

Cửu Thiên Hiệp chạy một vòng tròn quanh khu hỏa hoạn, cố gắng quan sát nhưng không tìm được dấu vết kẻ gây ra trận kiếp sát này ... ! Chàng đoán chắc thủ phạm chính là đạo chúa Ma Tất Chánh và những tên thủ hạ của hắn chứ chẳng phải kẻ nào khác lạ vào đây.

Cửu Thiên Hiệp nghĩ mãi đến việc của người bỗng nhiên chàng sức nhớ điều gì, buộc miệng kêu lên:

- Rõ lẫn thần ! Mau mau thoát khỏi nơi đây nếu không sẽ gặp một sự thị phi rất rắc rối

Ý niệm vừa nổi lên, thân mình chàng đã xê dịch, chàng hoành thân ra sau, nhắm ngay lối ra núi chạy nhanh như ma đuổi. bằng thuật "Lôi hành cửu chuyển" chẳng mấy chốc, chàng đã lướt qua hơn nửa đoạn đường.

Đột nhiên, giọng nói trong như chuông ngân phát ra giữa bầu không khí:

- Cửu Thiên Hiệp, khoan đi đã !

Tiếng nói chưa dứt, một bóng người từ ngoài động, phi thân đến như bay, tựa một vì sao lạc, rơi nhanh trước mặt Cửu Thiên Hiệp, nhẹ nhàng hơn chiếc lá vàng rơi.

Cửu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vội thu ngay thân pháp đứng nhìn kẻ lạ.

Người này là một vị tráng niên, ước chừng ba mươi ngoài tuổi thân mình tầm thước, mảnh mai, đầu chít khăn tiêu diêu, chân mang giày da gấu, gương mặt trái xoan, da hồng, mắt biết, mày dài quá mắt, trán rộng, cằm vuông, mũi thẳng, tóc xanh, dáng điệu thật hào hoa phong nhã, trên lưng đeo lưng lẳng Sa nự kiếm.

Người lạ mỉm miệng cười, vòng tay hướng vào Cửu Thiên Hiệp lên tiếng trước:

- Thiếu hiệp đi đâu mà hối hả như thế ?

Cửu Thiên Hiệp không biết người lạ là ai nên điềm đạm hỏi:

- Tôn giá từ đâu tới ? Tôn danh quý tánh là chi ?

Tại hạ xin được hân hạnh nghe qua !

Người lạ vẫn cười vui vẻ đáp:

- Tại hạ là Âu Dương Hồ đây !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lui ra sau hai bước vòng tay nói:

- A ! Vậy tôn giá đây là "Chưởng môn Võ Di Môn " Hồi thanh kiếm Âu Dương trang chủ

Nguyên, Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ, là một vị chưởng môn trẻ nhứt trong Cửu đại môn phái, nhưng công lực và tài năng ngang hàng với Ngô Phi đại sư phái Thiếu Lâm và Vân Tiêu đạo trưởng phái Võ Đang, danh dự đứng vào hàng cao phẩm, thượng thừa ! Thêm vào đó, Âu Dương Hồ là một thanh niên rất dễ mến, không hổ danh Chưởng môn một phái chánh đạo, vì tánh tình rất điềm đạm ôn hòa, tuy mang danh là chưởng môn một phái võ, nhưng không bao giờ tranh chấp quyền lợi với thế nhân hay mất lòng một người nào trong giang hồ, chỉ vì ... Âu Dương Hồ ít khi xuất đạo giang hồ.

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nghe Cửu Thiên Hiệp lên tiếng hỏi, bèn dùng lời khiêm tốn đáp lại:

- Chỉ là tiếng mộng danh hư, xin thiếu hiệp chớ cười !

Cửu Thiên Hiệp thấy Âu Dương Hồ có tính ôn hòa bình dị, nên lấy làm cảm phục, vội vòng tay hỏi tiếp:

- Tại hạ, hàng ngưỡng vọng đặt danh đã lâu, không ngờ hôm nay được gặp cao nhân, thật lấy làm hân hạnh !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp như dò xét, lại mỉm cười bảo:

- Thiên Hiệp danh dương thiên hạ, oai trấn võ lâm, chính tại hạ lòng hàng ngưỡng mộ !

Cửu Thiên Hiệp sức nhớ lại câu chuyện "cũ" bèn bỏ đi lời khách sáo, vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ, trân trọng hỏi:

- Chưởng môn ! Ngoài thành Đào Nguyên, tại hạ có nhận của chưởng môn một phong thư ...

Âu Dương Hồ vội ngắt lời Thiên Hiệp nói:

- Xin Thiên Hiệp miễn lễ, vì không tiện giáp mặt trao lời mời thiếu hiệp ước hội, cho nên ...

Cửu Thiên hiệp càng kinh dị hơn vội ngắt lời, nói:

- Nếu đúng như thế, thì phong thư không trao nhầm người nhận ? Phải vậy chăng ?

Nguyên chàng nhận được phong thư đọc mãi mà không hiểu ý gì cả, vì thế chàng ngờ kẻ đi thư trao lầm bấy giờ lại được xác nhận là không trao lầm, tất nhiên phong thư ẩn tàng sự phong ba, biến cố, chứ chẳng không ! Vì thế Cửu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình hồi hộp không an

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ bèn nở nụ cười hiền diệu, bằng giọng điềm đạm nói:

- Phong thư chính bốn trang chủ đích thân trao tận tay thiếu hiệp, há có sự nhầm lẫn sao !

- Húy ! Trang chủ đích thân trao thư ? Nếu như thế ... thì Thật là một chuyện vạn bất đắc dĩ, tại hạ xin tạ cái lỗi đường đột này.

Nói xong Âu Dương Hồ vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp xá một xá dài sát đất. Cừu Thiên Hiệp sượng sùng, đỏ mặt.

Nguyên lúc ngoài trấn Đào Nguyên, Cừu Thiên Hiệp bị thu nhận phong thư, có thể nói là uy hiếp lần thứ nhất, chỉ vì lúc đó tâm ý của chàng bị Nhan Như Ngọc hấp dẫn đến mê muội, đồng thời một sự bất ngờ trong muôn một như con ngựa rình bắt con ve ve, lại bị chim sẻ đứng sau lưng, phía sau chim sẻ có chàng thợ săn giương cung nỏ, do đó mới bị người lạ buộc nhận phong thư lại là vị chưởng môn cao thủ. Do đó chàng bất ngờ phần nào, buộc miệng khen "Âu Dương Hồ" bằng giọng nói rất thành thật:

- Trang chủ rất xứng đáng là vị chưởng môn, công lực cao thâm khôn tả, sau này, mỗi khi nhớ lại, tại hạ càng bội phục hơn !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ mỉm cười khổ sở nói tiếp:

- Thiếu hiệp chớ nên đề cao tại hạ thái quá !

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Trang chủ ! Người đã dùng lời ước hẹn, chẳng hay có điều chi dạy bảo ?

Chàng lại sức nhớ đến câu "Túi giữ Thiên hạ thập bửu" nên không đợi Âu Dương Hồ lên tiếng trả lời.

Chàng nhanh miệng hỏi tiếp:

- Còn "Thiên hạ Thập bửu" là gì, xin chưởng môn nhân chỉ dạy luôn ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ, chớp nhanh đôi mắt tỏ vẻ ngờ vực, hỏi:

- Thiên hạ Thập bửu ... lý nào thiếu hiệp không rõ hay sao ?

- Thực tế thì ...

Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời, nói:

- Thiếu hiệp ! Xin hãy xem đây.

Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc lấy một tờ giấy hoa tiên, đưa sang Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bảo tiếp:

- Việc này ắt Thiếu hiệp rõ chứ !

Cửu Thiên Hiệp đưa hai tay tiếp lấy mảnh hoa tiên, lại nhìn thấy trong tờ hoa tiên có đề mấy giòng chữ:

- "Tạm mượn" Ling lung Ngọc mã đề dùng xin chớ khước từ, thiên hạ đệ nhứt kiếm, Cửu Thiên Hiệp !"

Sau khi xem xong, chàng lấy làm kinh ngạc ngơ ngẩn đến độ xuất thần, ngẹn ngào nói chẳng ra lời. lâu lắm chàng mới gấp mảnh hoa tiên lại, đồng thời dịu dàng phân biện:

- Chưởng môn ! Trang chủ ! Tại hạ không rõ "Ling lung Ngọc mã" là gì ? Xin trang chủ mở lòng minh chánh dò xét lại xem, thật là oan ...

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ vội khoác tay chặn lời, bằng giọng nói ôn hòa thuần hậu bảo:

- Thiếu hiệp hãy an lòng, ta không nghi ngờ vô lý như thế đâu !

Cửu Thiên Hiệp đau lòng như cắt, vội phân bua tiếp:

- Chẳng phải tại hạ ngụy biện lắm lời, chỉ vì việc này rất to tát quan hệ đến thanh uy của quý phái, lại ảnh hưởng đến danh dự của tại hạ, xin Trang chủ xét lại ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ mỉm cười khổ sở, thở ra một tràng náo nuột lại chậm rãi nói:

- Lúc đầu, vừa nhìn thấy mảnh hoa tiên, ta nhận định thiếu hiệp đã làm, do đó ta mới tìm đến Đào Nguyên trấn mà trao bức thư ước hẹn, mời thiếu hiệp đến đây, nhưng về sau ... ta mới tìm thấy một vài chi tiết, đủ chứng minh sự trong trắng của Thiếu hiệp !

Thiên Hiệp nghe qua mừng rỡ ruột, chỉ vì bao nhiêu tội vạ không đâu đổ vào mình, từ câu chuyện "Võ Dương kiếm phổ" "Thiếu Lâm Chân Kinh" chàng phải mang lấy nỗi oan khức tày trời, chỉ có Ngô Phi đại sư chưởng môn phái Thiếu Lâm, là thông cảm nỗi oan khức của mình, nên ít khi đề cập tới.

Hôm nay lại thêm một người nữa, là Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đã dùng lời an ủi, khiến tâm sự oan khức của chàng bớt đi phần nào ...

Cửu Thiên Hiệp vội vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ nói tiếp:

- Quý trang chủ ? Người đã tìm được chi tiết như thế nào ?

- Trong nhất thời không hề nói hết được !

- Xin Trang chủ cho biết đại cương ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ do dự nói tiếp:

- Chi tiết do nơi suy đoán của ta, chứ không có bằng chứng cụ thể !

Âu Dương Hồ tỏ vẻ lo nghĩ, điềm đạm bảo:

- Vì sự bất hạnh mà ta tính trúng, không thể nào giới võ lâm thoát khỏi trường hạn kiếp kinh hồn ?

Cừu Thiên Hiệp càng thêm kinh hoảng, bèn tự nhủ:

- "Có thể Trang chủ đoán đúng đấy. Chỉ vì một trường võ lâm hạn kiếp, đã bắt nguồn tại Võ Di Sơn của các người đây !"

Nghĩ đến đây, chàng buộc miệng hỏi tiếp:

- A ! Chuông môn nhân, cứu cánh của chuyện này là ... ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ không để Thiên Hiệp hỏi hết lời, vội lên tiếng cắt ngang hỏi:

- Nay thiếu hiệp, Huyết quang giáo liên quan với Thiếu hiệp ra sao ?

- Huyết quang giáo đối với tại hạ không liên quan tí nào cả !

- Chưa hẳn đúng !

- Nhưng đấy là sự thật ?

Âu Dương Hồ ngạc nhiên kêu lên:

- Thật ư ?

Cừu Thiên Hiệp trân trọng nói:

- Tại hạ đâu dám dối người, và cũng không dối lòng !

Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Chưa hẳn thế, vì sao Thiếu hiệp cùng với phó giáo chủ của chúng, một bước chẳng rời nhau, thân thiện như gia nhân vậy ?

- Việc này thì ...

Âu Dương Hồ rọi đôi mắt hổ nhìn thẳng vào mặt Thiên Hiệp, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Nếu thiếu hiệp không coi thường bốn trang chủ, thì xin thiếu hiệp cứ nói thẳng thắn !

Cừu Thiên Hiệp biến sắc, bằng giọng yếu ớt, mất tự nhiên, đáp:

- Việc này ... thực khó mà tỏ bày được !

Âu Dương Hồ cười chua chát lắm bầm:

- "Ồi !.. Khó mà tỏ bày được !"

Cừu Thiên Hiệp thật kinh sợ hãi hiểu lầm vội lên tiếng phân trần:

- Trang chủ ! Sở dĩ tại hạ nói khó tỏ bày được là vì Tại hạ đối với vị Nhan cô nương chỉ là tình bạn cá nhân, từ cách hành động đến tư sự, không liên quan mảy may

đến giáo phái Huyết quang. Thậm chí đến Huyết quang giáo chủ Thôi Mạng Diêm là Di Đại Cương ...

- Di Đại Cương thân thiện và giao tiếp với Thiếu hiệp, có đậm đà lắm không ?

Cừu Thiên Hiệp nhú mày tỏ vẻ khó chịu, trầm giọng nói:

- Không bao giờ gặp mặt hắn ta. Tại hạ đối với Di Đại Cương hiềm nhau như nước với lửa, coi nhau như cừu địch, chỉ vì tại hạ và hắn dính líu món nợ đời truyền kiếp, tuy mơ mơ hồ hồ, song đấy là oan cừu trái chủ, thì có lý nào giao thiệp cho được ?

"Hồi thanh kiếm" Âu Dương Hồ nghe qua lấy làm mát dạ, dịu giọng hỏi:

- Chỉ mong những lời ấy là chân thật !

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng đáp ngay:

- Lấy danh dự người chuồng môn ta tin tưởng người đấy ! Nào ... chúng ta hãy đi thôi !

Vừa nói dứt, hắn đưa tay nắm lấy tay Cừu Thiên Hiệp dắt lên về hướng Ngọc Mã trang

Cừu Thiên Hiệp vô cùng hồi hộp, một là không rõ Âu Dương Hồ có thật tình thành ý hay không, hai là Ngọc Mã Sơn trang bị tiêu tan ra tro bụi, e sợ Âu Dương Hồ đau khổ mà phát sanh sự hiểu lầm, nên hai bàn tay toát mồ hôi lạnh, bằng giọng nói mất tự nhiên kêu lên:

- Lão trang chủ ...

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy sắc mặt Cừu Thiên Hiệp biến đổi xanh xao, bàn tay lại run khế, nên lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Thiếu hiệp, có gì khó nói ?

Cừu Thiên Hiệp run giọng đáp ngay:

- Chẳng dám giấu trang chủ, quý trang viện đã ...

Âu Dương Hồ linh cảm một việc chẳng lành vội đưa tay đặt lên vai Cừu Thiên Hiệp lắc mạnh hỏi:

- Thiếu hiệp, ngươi hãy nói đi ... dù sự thật có phũ phàng !

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nói nhỏ:

- Thừa lúc trang chủ đi vắng Ngọc Mã sơn trang đã bị kẻ cường bạo phóng hỏa đốt thiêu rụi ...

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ buông tay ôm đầu kêu lên một tiếng kinh hoàng:

- Ối trời !

Cừu Thiên Hiệp sợ thất thanh run rẩy nói:

- Trang chủ ! Chẳng may cho tại hạ đến đây gặp phải cảnh này ... thực lấy làm ...
Âu Dương Hồ đưa tay nắm lấy bàn tay Thiên Hiệp tỏ vẻ thân mật bảo:

- Không đâu ! Ta không nghi ngờ thiếu hiệp lắm may chúng ta vào trang viện xem sao ?

Vừa nói dứt, cả hai nắm tay nhau hướng vào trang Ngọc Mã chạy như bay biến.

Cừu Thiên Hiệp thấy câu chuyện càng trở nên lý thú, lại muốn tìm hiểu chi tiết nguyên nhân nên chẳng cự tuyệt Hồi thanh kiếm chỉ lặng lẽ chạy theo. Trong chớp mắt hai người đã về đến Ngọc Mã sơn trang

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy trang viện chỉ còn là đồng tro tàn nghi ngút khói, nên động lòng khóc rống lên. Qua vài giây xúc động, bỗng nhiên đôi mắt hấn sáng rực lên, ngẩng mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, lớn tiếng bảo:

- Thiếu hiệp ! Việc này không phải đột nhiên xảy ra mà là bước thứ nhất của bọn chúng đấy ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như rơi vào mê hồn trận vội trầm giọng hỏi:

- Chưởng môn nhân ! ý kiến của chưởng môn đối với việc này ra sao ?

Âu Dương Hồ nhíu mày, nghiêm nghị bảo:

- ý kiến gì nữa ? Việc này thủ phạm là bọn Huyết Quang giáo chẳng sai !

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu nói tiếp:

- Không, không phải vậy ? Chưởng môn đã lầm rồi

- Ta lầm rồi ... ?

- Nhưng sự thật hung thủ, không phải là người của Huyết quang giáo !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ quắc mắt nhìn Thiên Hiệp, nghiêm giọng:

- Thiếu hiệp ! Vì cớ nào người đứng ra bênh vực tội ác Huyết quang giáo ? Xét lại những lời nói vừa qua của người, toàn là những lời không thành thật !

Cừu Thiên Hiệp nén dần uất khí. bằng giọng âm trầm tiếp lời:

- Xin trang chủ chớ nóng nảy ! Sở dĩ tại hạ quyết định hung thủ không phải là Huyết quan giáo ? Chỉ vì hung thủ phóng lửa đốt quý trang, tại hạ đã bắt gặp hấn ngoài triền núi, lại thêm động thủ với hấn mấy chiêu ! Bởi lúc ấy, tại hạ chưa rõ Ngọc Mã sơn trang bị tiêu hủy ...

Âu Dương Hồ sáng rực đôi mắt, cướp lời hỏi:

- Nhưng hấn là ai ?

- Hỏa sơn đảo chúa. Bính Ngọ Chánh thần Ma Tất Chánh ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ kêu lên một tiếng kinh ngạc, bỗng nhiên hấn ngược mặt lên trời cười sặc sụa:

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha !

Tiếng cười đượm màu bi thương áo não, ngân đi cao vút không thôi, một lúc lâu hấn gương mặt, nhíu mày, vẻ mặt ẩn đầy sát khí, lại quay nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Thiếu hiệp ! Câu chuyện này là mở màn đại cuộc, không còn nghi ngờ gì nữa !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, buộc miệng nói:

- Xin trang chủ cho biết đích xác hơn ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đáp ngay không do dự:

- Huyết Quang giáo đã mở màn đại cuộc ! Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh là người được bọn chúng cầu thỉnh tới ứng viện !

Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu lên:

- Thật vậy sao ?

Âu Dương Hồ gật đầu, chậm rãi nói:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Tam đại kỳ nhân đều đến cả Trung Nguyên, ta e rằng giới võ lâm khó tránh trận hạo kiếp kinh hồn:

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Tam kỳ đại nhân, mà Ma Tất Chánh là một trong ba vị ấy phải chăng ?

- Đúng đấy !

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười hăng hắc bằng giọng cương quyết bảo:

- Nếu cái tên Hỏa đảo chúa Ma Tất Chánh là một trong nhóm Tam đại kỳ nhân, thì trận hạo kiếp võ lâm không đến nỗi nghiêm trọng cho lắm ! Ha ... ha ... ha !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Xin cho biết nghĩa câu nói này ?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt đáp:

- Chỉ vì tài nghệ của hấn, tại hạ đã thử qua !

Âu Dương Hồ kêu lên kinh ngạc:

- Húy ! Thiếu hiệp đã thử qua ?

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên bảo:

- Phải ! Chẳng có gì mới mẻ

Âu Dương Hồ có vẻ ngờ vực, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Nhưng hấn còn trong tay "Liệt hỏa kiếm"
- Kiếm này ... '

Cừu Thiên Hiệp nói đến đây vụt nín bật, chỉ vì chàng đã hứa danh dự với Ma Tất Chánh không đề cập đến câu chuyện "Liệt hỏa kiếm" bị "Khô trúc thánh kiếm" chặt đứt bầy tặc vì lời hứa, nên Cừu Thiên Hiệp nở nụ cười hồn nhiên nói trái lại

- Kiếm này đâu phải là vật hi hữu, vô khí vô địch của thế gian ? Người ta thường nói vạn vật đều có sanh có khắc, lấy một vật chế một vật, chẳng phải vẫn hạ dấm lớn lối tự cao, nếu như gây ra trận kiếp sát vô lâm, bằng tài bộ của Ma Tất Chánh. thì khó mà nên việc được ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nghe qua kinh hãi, giương đôi mắt hổ tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp, như muốn tìm hiểu tận can trường, trong nhất thời hấn ngây người ra, không nói được nửa câu.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói tiếp:

- Trang chủ ! Nếu trang chủ đem sự thật nói cho minh bạch, Cừu Thiên Hiệp này nguyện đem chút tài mỏng bạc mà giúp sức với các phái võ lâm, tận tâm lực trừ trận tiêu di bạo kiếp võ lâm, trang chủ nghĩ sao ?

- Đây là điều ta mong ước ?

Vừa nói dứt câu này, Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ sắc mặt vụt hiện lên tươi thắm nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia trù mền dăm dãi đường chưa được toại ý nên lão buộc miệng hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp đã có qua chiêu, tử đấu với Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh thật ư ?

Cừu Thiên Hiệp nhú mày cao giọng nói:

- Chẳng dối chi trang chủ, chẳng những qua chiêu tử đấu, mà tại hạ còn vượt hơn hấn ta một bậc

- Hay lắm ! Lão hủ thay mặt các giới võ lâm trong thiên hạ, tạ ơn thiếu hiệp

Vừa nói dứt. Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ cung tay xá Cừu Thiên Hiệp một lễ thật sâu, một việc quá bất ngờ khiến Cừu Thiên Hiệp cuống cả chân tay, trả lễ không kịp, chỉ lùi nhanh ra sau mấy bước, sượng đỏ mặt, nói nhanh:

- Trang chủ, chớ nên trang trọng quá ! Làm tại hạ mất phần ân đức ?

Âu Dương Hồ nghiêm sắc mặt, bằng giọng nói cực kỳ quan trọng bảo tiếp:

- Thiếu hiệp có biết chăng ? Huyết Quang giáo chủ Di Đại Cương đã thân mời các tà ma ác đạo tứ xứ, các lộ ma đầu hai ngoại vào ngày long đài mừng hai tháng hai tề tựu tại Hắc ngục cốc. Bọn chúng lấy danh nghĩa "Diện võ luận nghệ" đại hội, chứ

thật ra bọn chúng bủa lưới vây phủ võ lâm Trung Nguyên, toan mưu giết sạch hầu độc chiếm quần hùng, xưng bá chủ võ lâm.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng than:

- Thật là phường đại ác tâm !
- Bọn chúng lại đưa ra tam đại kỳ nhân làm chủ ...

Cửu Thiên Hiệp chẳng để Hối thanh kiếm Âu Dương Hồ nói hết lời chàng mỉm cười ngắt lời:

- Lão trang chủ ! Đã rõ ác ý của bọn chúng. Trung Nguyên võ lâm há để cho bọn chúng hối nhục hay sao ?

Hối thanh kiếm Âu Dương Hồ gượng cười đau đớn, bằng giọng trầm buồn nói tiếp:

- Thiếu hiệp ! Nếu đem võ công ra luận, Cửu đại môn phái đem sánh với tam đại kỳ nhân ắt không thiếu chi người chống lại bọn chúng chỉ ngại một điều, bọn chúng rất quái dị nên thiên hạ mới gọi là Tam kỳ. Mỗi tên đều dùng món binh khí kỳ ảo, lạ đời, quỷ thần không lường được, cho nên Trung Nguyên võ lâm đành bỏ tay vô kể không biết làm sao chống lại bọn chúng:

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, hỏi:

- Trang chủ muốn ám chỉ Liệt hỏa kiếm ?

Hối thanh kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ ái ngại, nghiêm giọng đáp:

- Phải ! Nhưng còn hai món binh khí khác kỳ bí hơn !

Cửu Thiên Hiệp muốn tìm hiểu, vội hỏi ngay

- Trang chủ, hai món binh khí khác kỳ bí hơn ?

Hối thanh kiếm Âu Dương Hồ điềm đạm trả lời:

- Đã gọi là Tam kỳ thì mỗi vật kỳ một cách khác, quái lạ khác nhau !
- Xin trang chủ cho biết về hai vị kỳ nhân hai món binh khí kia thế nào ?

- o O o -